

KIRJE SAKSAN JA RANSKAN TYÖLÄISILLE

KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN TOISTA KONGRESSIA
KOSKEVAN KESKUSTELUN JOHDOSTA *

Toverit! Saksan ja Ranskan porvarillinen lehdistö kiinnittää suurta huomiota keskusteluun, jota Saksan riippumattomassa sosialidemokraattisessa puolueessa ja Ranskan sosialistisessa puolueessa käydään Kommunistiseen Internationaleen liittymisestä. Porvarillinen lehdistö puolustaa tavattoman tarmokkaasti kummankin puolueen oikeistolaisen, opportunistisen osan mielipiteitä.

Se on täysin ymmärrettävää, sillä nuo oikeistoainekset ovat tosiasiallisesti pikkuporvarillisia demokraatteja, jotka kuten Dittmann ja Crispin eivät osaa ajatella vallankumouksellisesti, eivät kykene auttamaan työväenluokkaa valmistautumaan vallankumoukseen ja suorittamaan vallankumousta. Eroaminen noista oikeistolaisista, opportunistisista aineksista on välttämätöntä, se on ainoa keino todella vallankumouksellisten, todella proletaaristen joukkojen yhdistämiseksi.

Sellaiset huudot, että Moskova „dikteeraa” j.n.e., ovat pelkkää silmän lumetta. Kommunistisen Internationaleen Toimeenpanelevassa Komiteassa on tosi asiassa kaksikymmentä jäsentä, ja näistä vain viisi on Venäjän kommunistisen puolueen jäsentä. Kaikki puheet „dikteerauksesta” y.m. ovat joko itsepetosta tai työläisten pettämistä. Noilla puheilla verhotaan tiettyjen opportunistijohtajien vararikkoa samalla tavalla kuin K.A.P.D:n (Saksan kommunistisen työväenpuolueen) keskuudessa samantapaisilla puheilla verhottiin sen eräiden, proletaarisen vallankumouksellisuuden raiteilta suistuneiden johtomiesten vararikkoa. Samanlaista itsepetosta tai petosta ovat nekin huudot, että Kominterniin hyväksymisen ehdoissa „moskovalaiset diktaattorit”

muka vainoavat tiettyjä henkilöitä. Hyväksymiseshdoissa, § 20, on sanottu selvääkin selvemmin, että „poikkeuksia” (Ausnahmen) *ankarista säännöistä* oikeistosiiven johtajiin ja keskuselinten jäsenistöön nähden *voidaan tehdä III Internationalen Toimeenpanevan Komitean suostumuksella.*

Koska poikkeukset on suoraan julistettu sallituiksi, niin ei voi olla puhettakaan siitä, että niiden tai näiden henkilöiden hyväksyminen on ehdottomasti sallimatonta. Siis tunnustetaan täydellisesti, että on välttämättömästi otettava huomioon ei menneisyys, vaan nykyisyys, otettava huomioon eri henkilöiden, eri johtajien mielipiteissä ja menettelyssä tapahtuneet muutokset. Koska poikkeukset on julistettu sallituiksi III Internationalen Toimeenpanevan Komitean suostumuksesta riippuen — ja tässä Toimeenpanevasssa Komiteassa on vain yksi neljännes venäläisiä —, niin „dikteerauksesta” y.m. huutaminen on aivan perätöntä ja läpeensä valheellista.

Kaikki nuo huudot ovat vain silmän lumetta. Todellisudessa on käynnissä taistelu vallankumouksellisten, *proletaaristen*, ja opportunististen, *pikkuporvarillisten*, ainesten välillä. Näihin viimeksi mainittuihin ovat kuuluneet ja kuuluvat Hilferdingit, Dittmannit, Crispienit, lukuisat parlamenttiryhmiin jäsenet Saksassa ja Ranskassa y.m. Näiden kahden *poliittisen suunnan* välillä käydään taistelua poikkeuksesta kaikissa maissa, tällä taistelulla on pitkä historiansa, tämä taistelu kärjistyi kaikkialla imperialistisen sodan aikana ja on kärjistynyt sen jälkeen. Opportunismia edustavat „työläisaristokratian”, vanhan ammattiliitto-, osuustoiminta- y.m. byrokratian ainekset, pikkuporvarilliset sivistyneistökerrokset y.m. Vallankumouksellisen proletariaatin yhdistäminen *on mahdotonta*, ellei vapauduta tuosta *suunnasta*, joka horjunnoillaan, „menshevismillään” (Dittmannit ja Crispienit ovat täysin meidän menshevikkimme kaltaisia) tosiasiallisesti levittää porvariston vaikutusta proletariaatin keskuuteen työväenliikkeen *sisältä*, sosialististen puolueiden *sisältä*, — ellei vapauduta tästä suunnasta, erota siitä, eroteta kaikkia sen huomattavia edustajia.

Dittmannit, Crispienit y.m., horjumalla alinomaa reformismia ja menshevismia puoleen ja kykenemättä ajattelemaan ja toimimaan vallankumouksellisesti, tosiasiallisesti levittävät tietämättään porvariston vaikutusta proletariaatin keskuuteen proletaarisen puolueen *sisältä*, *alistavat*

proletariaattia *porvarillisen reformismin* alaiseksi. Vain eroamalla heistä ja heidän kaltaisistaan voidaan luoda vallankumouksellisen proletariaatin *kansainvälinen yhtenäisyys* porvaristoa *vastaan*, sen kukistamiseksi.

Italian tapahtumien täytyy avata niiden kaikkein itsepintaisimpienkin silmät, jotka eivät näe sitä vahinkoa, mitä „yhtenäisyys” ja „rauha” Crispienien ja Dittmannien kanssa tietää. Italialaiset Crispienit ja Dittmannit (Turati, Prampolini, D’Aragona) alkoivat heti *häiritä* vallankumousta Italiassa, kun asiat *kehittyivät todelliseen vallankumoukseen*. Ja siihen asia kehittyi — enemmän tai vähemmän nopeasti, enemmän tai vähemmän vaikeasti ja tuskallisesti — koko Euroopassa, koko maailmassa.

On aika hylätä lopullisesti kaikki nuo mitä vahingollisimmat harhakuvitelmat „yhtenäisyyden” ja „rauhan” aikaansaamisesta Dittmannien ja Crispienien kanssa, Saksan „Riippumattoman sosialidemokraattisen puolueen”, Englannin „Riippumattoman työväenpuolueen”, Ranskan sosialistisen puolueen y.m. oikeistosiiven kanssa. Kaikkien vallankumouksellisten työläisten on aika puhdistaa puolueensa heistä ja luoda todella yhtenäiset proletariaatin kommunistiset puolueet.

N. Lenin

Syyskuun 24 pnä 1920.

„Pravda” № 213,
syyskuun 25 pnä 1920

*Julkaistaan
käsikirjoutuksen mukaan*